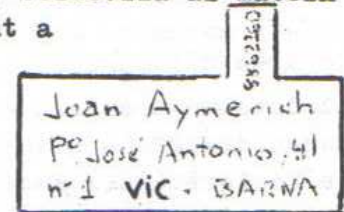

GRUP D'ANELLAMENT

El dia 22-4-1977 a la tarda entre l'Aymerich i la Sauleda amb en Jaume Soldevila i el meu germà Jordi, vam agafar una guatlla. Al cap d'una setmana d'estar engabiada, li vaig posar un tros de planxa d'alumini, com el del dibuix, enrollat al tars. El dia 1-5-1977 la vàrem engegar, amb en Jaume Soldevila al mateix lloc on l'havíem agafat. Aquest va ésser el primer anellament a Calldetenes del qual en tinc notícia, entenent com a tal el fet de posar una anella numerada a un ocell, en la qual hi consten també nom i adreça de qui ha fet l'anellament, per a poder saber on ha anat, si en les seves migracions el troba algú.

Després d'aquest primer anellament la majoria de guatlles que agafàrem ja no hagueren d'esperar una setmana a la gàbia per a tornar a marxar ja que les anellava tot seguit o bé a l'endemà. Fins al 9 de juny d'aquell any vaig anellar dotze guatlles i una garsa novella pels volts de l'Aymerich.

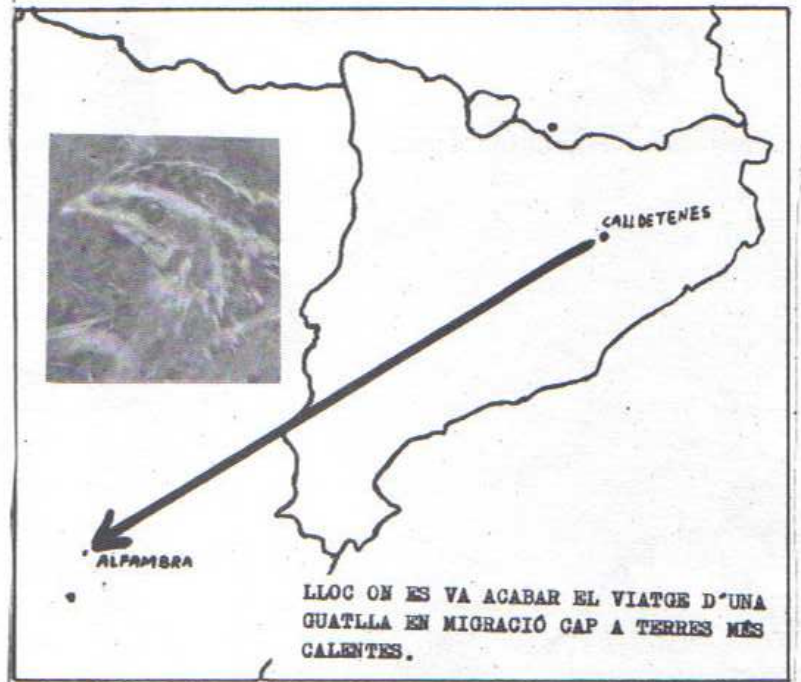
Però a l'arribar al temps d'anar-hi a trets, deixàvem les anelles i ens passàvem molt fort. Desgraciadament ja no hi podem fer res amb el passat, però recomanem a la gent que actualment empaiten els animals a trets, que pensin el que fan i sobretot que els respectin, que no matin per matar a qualsevol ocell, encara que tinguin l'escusa de què se'l menjaran, (ni ha que ni això). Per sort d'ençà dels últims anys hi ha hagut un canvi radical d'opinió en relació als rapinyaires i d'altres ocells que eren considerats "nocius". L'ignorància fa fer molts disbarats i fins fa pocs anys les autoritats (cinegètiques) recolzaven i felicitaven qui matava un ocell "nociu".

De mica en mica s'ha pres consciència, a part de que la llei en protegeix alguns, de què aquests ocells són imprescindibles per a l'equilibri natural i que si hi ha un animal amb pesta o simplement flac, se'l cruspexen abans que els altres, reduint-se la possibilitat de què pugui encomanar la malaltia als altres o de què pugui tenir descendència flaca.

La nostra afecció era anar a caçar. El més bo era el contacte amb la natura i sobretot el contacte amb els ocells, però també ens agradava la pràctica de tirar al vol. L'única cosa que no era tan bona era haver de matar l'ocell per caçar-lo. De joves, més que no pas caçar, el que feiem era aixafar-ho tot, d'una manera inconscient, però en anar-nos atipant de matar tants ocells i en veure que moltes espècies disminuïen alarmantment, vàrem anar canviant d'actitud fins arribar a què els últims anys a Calldetenes només hi caçàvem comptats cops. On anàvem fixos cada setmana era a empaitar els ànecs, cosa que ens agradava molt. Acabada la temporada passada, el diumenge 13-3-83 amb una colla d'amics vàrem menjar-nos els últims ànecs de bosc que havíem caçat a Susqueda, però però com que érem bastants de colla vàrem demanar que ens en coguessin també alguns de casolans per tal de poder fer un sopar complet d'ànec. Ens els varen coure apart i la majoria, per no dir tot-hom, va coincidir que eren més bons els casolans que no pas els de bosc. Després d'aquest fet ens vàrem quedar sense la darrera excusa que teníem per a matar ànecs. Però el no voler-los matar no ens priva del contacte amb la natura i amb els ocells i veure la lluïdera de les plomes al sol i sentir la xiuladera d'elles. Al contrari, a més d'això ens permet estudiar-los vius i ens dóna la possibilitat de conèixer les seves migracions o qualsevol altre aspecte de la seva vida (longevitat, mides, etc.).

Des de l'any 1977 fins a l'any passat hem anat posant alguna anella (poques i fora de temporada de caça). De la que en guardo un record molt especial és d'una guatlla que vàrem agafar amb en Jaume Soldevila el 24-6-1977 a trenc d'alba, vora Cabrera, tornant de preparar llenya per a la revetlla-casament de l'Orland i la Rosa, amics nostres. Després del casori i degudament anellada fou oferta als nuvis i després d'estar-se una mica a les seves mans, sense aguantar-la, va emprendre el vol i no va parar de volar fins que no la vàrem veure més. Per altra banda hem tingut algunes notificacions dels anellaments d'aquests anys. La guatlla anellada nostre que ha anat més lluny, i n'hem tingut notícia, l'han caçada a l'Alfambra (Teruel) segons que ens ho va fer saber un senyor d'allí l'agost del 79. També ens varen notificar a l'hivern del 78 que havien mort una garsa vora Can Goules que havíem anellat l'estiu avans al bosc de l'Aymerich.

Potser costarà de comprendre a persones que haguessim anat a caçar plegat 10 o 15 anys enrera, però a partir de l'últim dia de caça dels ànecs de l'any passat no he tornat anar a empaïtar els ocells a trets ni penso fer-ho. Tenia ganes d'agafar-me l'anellament més seriosament i el que m'hi va acabar d'empènyer va ser una entrevista que vaig tenir amb la Isabel Martínez del Grup Català d'Anellament, arran d'un escrit al Nou 9 dels que tan bé sap fer en Jaume Sañe. Fins aleshores no sabia que ningú més a les nostres terres es dedicués a anellar ocells. Després m'he assabentat que alguns membres de la secció catalana de la societat espanyola d'ornitologia varen començar a anellar de forma regular a partir del 1957 i que el 1977 es va formar el Grup Català d'Anellament.

El 30 d'Abril del 1983 vàrem començar una segona època d'anellaments, aquest cop més seriosament, amb en Miquel i en Llorenç, tot anellant ^W una guatlla (no. 31) amb una anella com la del dibuix. Després d'aquesta ja vàrem començar a anellar a discreció tota mena d'ocells salvatges que podíem arreplegar prenent de cada un d'ells totes les dades possibles: mides de diferents parts de l'ocell, pes i particularitats, així com d'altres dades de caràcter ambiental (dia, hora, lloc, temps atmosfèric, etc.). Per a la nostre tasca ens va anar molt bé els contactes amb en Jordi Giró del centre de migracions de Tiana, on hi vàrem fer un cursset d'anellament des del 14 de Maig fins a l'11 de Juny. Arran d'aquest cursset varem intercalar l'anellament amb les nostre anelles, amb anelles d'Icona i de llavors ençà hem continuat posant anelles cada dissabte i diumenge i sempre que podem.

El dia 7 de Setembre vàrem anellar i engegar tots els ocells que teníem engabiats; n'hi havia algun que ja feia uns quants anys que n'estavà, però tots havien estat agafats d'adults al bosc i em sembla que es varen ambientar fàcilment. A la segona quinzena d'octubre vàrem decidir legalitzar el grup d'anellament i ens vàrem fer uns estatuts on hi queda clar que és una associació dedicada a l'estudi de les aus i que queden expressament excloses de les finalitats socials, la captu-

JOAN AYMERICH ISERN
Rbla. Passeig, 41 - VIC n.
BARCELONA - SPAIN 31

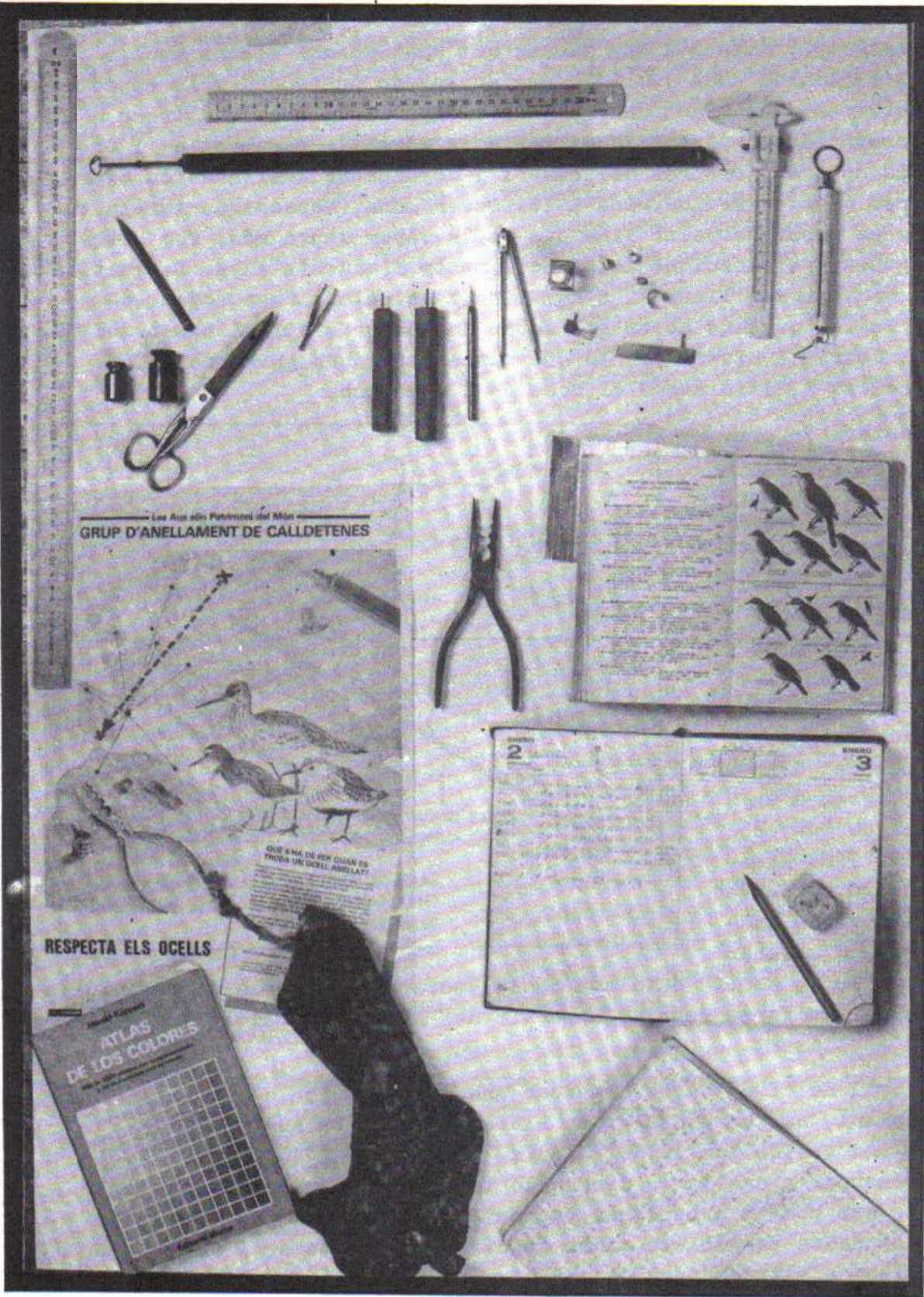
ra de les aus per a fins cinegètics, econòmics o recreatius; tanmateix que per a ser-ne soci cal comprometre's a no practicar fora de l'associació la caça o la captura d'aus per a fins lucratiu o recreatiu. Al mateix temps varem fer uns programes per a donar una mica d'informació i perquè si algú troba un ocell anellat sapiga an pot avisar-nos.

Aprofitem l'avinentesa per agrair, des d'aquí, a totes les persones que d'una manera o d'una altra han col·laborat amb nosaltres i d'una manera especial a les que ens han notificat la captura o troballa d'ocells anellats, sigui amb anella nostra o no, doncs totes plegades ajuden a conèixer les migracions i d'altres aspectes prou interessants de la vida dels ocells.

El dia 1 de Novembre passat ens varen donar una gralla (*Corvus monedula*) ferida d'un tret d'escopeta amb una pota i una ala trenca-des; varem demanar per a portar-la al centre de recuperació però ens varen dir que una gralla no la podien admetre; llavors varem intentar curar-la cosint-li l'ala amb l'intenció i la il·lússió de que un dia tornés a volar; però el 27-11-83 quan semblava que anava bé i que l'única incògnita era si volaria o no, es va morir. De llavors ençà hem fet alguna petita cura però que ha anat més bé. De totes maneres demanem a la gent que si algun dia hom troba un animal ferit o malalt i no sap que fer-ne que ens el porti o que ens ho faci saber que ja l'anirem a recollir i farem tot el possible per integrar-lo altra vegada al seu ambient natural. Si es tracta d'un rapinyaire és molt més fàcil doncs existeix el Centre de Recuperació de Rapinyaires.

Per últim hem de dir que no hem tingut durant l'any 1983 cap mena d'ajuda econòmica oficial. Totes les despeses que hem tingut, pagar programes i comprar material d'anellament, ens les hem cobert nosaltres i que en l'aspecte econòmic la gent únicament ens ha ajudat amb la loteria, ajut que sincerament agraim.

Los Aves son Patrimonio del Mún
GRUP D'ANELLAMENT DE CALDETENES

RESPECTA ELS OCELLS

ATLAS DE LOS COLDRES

Els
estris
que fan
servir
el
grup
d'anellament
